

замисленъ старецътъ. Едва го видѣхъ, а той като стрела... Избѣга, Лиско, нашето еленче! Нека бѣга! трѣбва още да порасте... Ехъ, какъвъ е чевръстъ!

Старецътъ дълго стоя на едно мѣсто и се усмихваше, спомняйки се бѣгача.

На другия день Горанъ се завърна въ своята кѣшурка.

— Дѣдо, донесе ли ми еленче? — извика Горчо, който презъ всичкото време съ нетърпение очакваше стареца.

— Не, Горчо... Само го видѣхъ...

— Жълтичко ли бѣ?

— Цѣло жълто, и муцунката му черничка. Стои надъ храста и гризе листенца. Азъ се прицелихъ...

— И не можа ли да го ударишъ?

— Не, Горчо, смилихъ се надъ малката гадинка Майката съжалихъ...

И старецътъ дълго разказваше на момчето, какъ търсилъ малкото еленче въ гората три дена, и какъ то избѣгало отъ него. Момчето слушаше и весело се смѣеше заедно съ стария дѣдо.

— А тебъ донесохъ дивъ пѣтель, Горчо, — добави Горанъ, като завършваше разказа си. Него и да не бѣхъ убилъ, вълцитѣ щѣха да го изядатъ. Пѣтельтъ бѣ очистенъ и хвърленъ въ тенжурата. Болното момче съ удоволствие яде чорба отъ пѣтеля и като заспиваше, питаше стареца:

— Та избѣга еленчето, а?

— Избѣга, Горчо...

— Жълтичко, а?

— Цѣло жълто, само муцунката му бѣше черна и копитцата.

Момчето заспа и цѣла нощъ сънува малко жълто еленче, какъ припка весело изъ гората съ майка си.